

КНИЖКА ТРЕТА

1941 — 1942

ГОДИНА XXXVII

ЧУДЕНЪ СЪНЪ

Чуденъ сънъ сънувахъ,
зимата дошла е.
Вънъ снѣжинки падатъ,
вѣтрътъ играе.

Граби той съсъ шепи
пухкави снѣжинки
и ги пръска вредомъ
като перушинки.

Бѣло е полето,
бѣли сж кжщята,
бѣличка премѣна
кичи дървесата.

Старецъ бѣлобради
въ стаята ми влиза,
отъ гърба му кошътъ
си самичъкъ слиза.

Леле, какво чудо,
като човѣкъ крачи,
при менъ на леглото,
кошътъ се покачи.

МОЛБА

Дѣдо Коледа, послушай,
мойта мѣничка молба:
въ всѣка кжща ти яви се,
вредомъ чакатъ те деца.

Въвъ торбата, знамъ, ще има,
чудно хубави нѣща,
но за мене, не забравяй,
врано конче за езда.

Да го яхна като тате,
съ гордо дигната глава,
прахъ да дигна, гдето мина,
като вихъръ да летя.

Свѣтла Слънчева